

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Agro MONET, a.s.**, IČO 253 08 203
sídlem Moutnice 200, 664 55 Moutnice
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Pařilem
se sídlem Škárova 809/16, 612 00 Brno

proti
žalované: **Česká inspekce životního prostředí**
se sídlem Na Břehu 267/1a, 190 00 Praha 9

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem Česká inspekce životního prostředí (dále též „žalovaná“), který spočíval v nezaslání příkazu České inspekce životního prostředí ze dne 6. 2. 2020, č. j. ČIŽP/47/2020/1698 právnímu zástupci žalobkyně. Blíže žalobkyně uvedla, že žalovaná zaslala příkaz přímo žalobkyni, ačkoliv jej měla zaslat jejímu právnímu zástupci, čímž postupovala v rozporu s ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
2. V žalobě nejprve žalobkyně popsala průběh správního řízení. Dne 14. 6. 2018 byla Českou inspekcí životního prostředí, Oblastním inspektorátem Brno, provedena kontrola na místě samém u společnosti Agro MONET (nyní žalobkyně, pozn. soudu), o které byl dne 25. 6. 2018 vydán protokol č. j. ČIŽP/47/2018/6773. Žalobkyně proti tomuto protokolu podala prostřednictvím právního zástupce námitky, jejichž přílohou byla plná moc, specifikovaná „*ke všem právním jednáním ve věci ČIŽP 47/2018/6773*“, které žalovaná vyřídila dne 8. 8. 2018 a zaslala právnímu zástupci. Dne 23. 11. 2018 byl právnímu zástupci doručen *Příkaz – opatření ke zjištění stavu* ze dne 19. 11. 2018, č. j. ČIŽP/47/2018/10768, sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026 (dále též „první příkaz“), proti kterému podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce odpor a dne 14. 3. 2019 žalovaná vydala *Rozhodnutí – opatření ke zjištění stavu*, č. j. ČIŽP/47/2019/2644, sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026.
3. Dne 18. 9. 2019 doložila žalobkyně na žádost novou plnou moc, v níž je rozsah zmocnění specifikován „*ke všem úkonům a všem právním jednáním ve věci: Řízení u České inspekce životního prostředí – sp. zn: ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026, ke všem úkonům a právním*

jednáním v celé této věci vedené pod uvedenou spisovou značkou.“ Žalovaná následně vydala *Příkaz – sanační opatření* ze dne 17. 12. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/14449, sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR02/1806026 (dále též „druhý příkaz“), který vydala jako „první úkon v řízení“ a doručila jej přímo žalobkyni, nikoliv jejímu právnímu zástupci. Z tohoto důvodu se právní zástupce žalobkyně dozvěděl o vydání druhého příkazu až dne 29. 1. 2020 a podal odpor až v tento den s odůvodněním, že druhý příkaz nebyl doručen právnímu zástupci v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Žalovaná pak dne 6. 2. 2020 sdělením pod č. j. ČIŽP/47/2020/1698 odpor odmítla a druhý příkaz označila za pravomocný.

4. Žalobkyně namítá, že žalovaná postupovala nesprávně, pokud druhý příkaz doručovala pouze žalobkyni, a nikoliv jejímu právnímu zástupci, který žalobkyni od počátku v celém řízení zastupoval.
5. Nadto žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalované, že nebyla povinna tento příkaz doručovat právnímu zástupci, protože na základě tohoto příkazu bylo zahájeno zcela nové řízení, ve zcela odlišné věci a pod jinou spisovou značkou, neboť tímto postupem byla porušena zásada jednotnosti řízení dle ust. § 9 správního řádu ve spojení s ust. § 42 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“). Obsahem předmětného správního řízení je postup vedoucí k vydání rozhodnutí, jímž je uloženo opatření k nápravě závadného stavu. Podle žalobkyně však *Rozhodnutí – opatření ke zjištění stavu* ze dne 14. 3. 2019 není konečným rozhodnutím ve věci a nemohlo tak mít za následek ukončení řízení. Tento výklad podporuje i ust. § 117 vodního zákona, které nehovoří o tom, že by uložením povinnosti provést průzkumy bylo původní řízení ukončeno, naopak počítá s tím, že na základě zjištěných skutečností bude vydáno nové rozhodnutí. Nelze tak přijmout závěr, že *Příkaz – sanační opatření* byl vydán „ve zcela odlišné věci“. Přijetím výkladu žalované by došlo i k porušení zásady *ne bis in idem*, tedy by bylo o stejném skutkovém základu a jeho nápravě rozhodnuto dvakrát. Na podporu uvedeného poukazuje žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2013, č. j. 15 A 41/2010-41.
6. Výklad plné moci žalovanou je formalistický. Pokud je plná moc udělená k určitému řízení specifikací spisové značky, změna této značky nemá za následek zánik zmocnění. K tomu by mohlo dojít až odvoláním či vypovězením plné moci, k čemuž nedošlo. Formalismus žalobkyně spatřuje rovněž ve skutečnosti, že až do 18. 9. 2019 měla žalovaná k dispozici plnou moc specifikovanou číslem protokolu o kontrole ČIŽP/47/2018/6773 a přesto na základě této plné moci žalovaná doručovala veškeré písemnosti právnímu zástupci, včetně rozhodnutí ze dne 14. 3. 2019 se zcela jinou spisovou značkou a číslem jednacím.
7. Žalobkyně uzavírá, že žalovaná měla i druhý příkaz doručit právnímu zástupci žalobkyně a nedoručení tohoto příkazu právnímu zástupci bylo v rozporu se zákonem. Z uvedeného důvodu proto popsáný postup nemohl mít vliv na běh lhůty pro podání odporu a odpor podaný právním zástupcem byl podán ve lhůtě stanovené ust. § 150 odst. 3 ve spojení s ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Podáním odporu se tak druhý příkaz automaticky zrušil a v řízení se pokračuje. Sdělením ze dne 6. 2. 2020 žalovaná však žalobkyni sdělila, že byl odpor podán opožděně a nepřihlíží k němu. Tímto postupem bylo nezákonně zasaženo do práv žalobkyně podat odpor a projednat věc v řádném správním řízení a rovněž do práva na právní pomoc.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud uvedený zásah označil za nezákonný a prohlásil, že byl odpor podán včas a došlo tak k jeho zrušení a pokračování v řízení.

8. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že účelem řízení sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026 bylo uložení povinnosti k prokázání, zda a v jakém rozsahu bylo zjištěné znečištění skutečně způsobeno činností společnosti Agro MONET, a.s.; v rámci tohoto řízení bylo doručováno právnímu zástupci žalobkyně. Vydáním druhého příkazu (*Příkaz – sanační opatření*) bylo zahájeno nové správní řízení pod sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR02/1806026, jehož účelem bylo vydání rozhodnutí pro uložení povinnosti provést vlastní sanační práce k odstranění znečištění. Jelikož se žalobkyní předložená plná moc vztahovala pouze k řízení pod sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026, ve druhém řízení doručovala žalovaná přímo žalobkyni. Závěrem žalovaná uvedla, že žalobkyně kromě předmětné žaloby podala rovněž podnět na přezkum správního řízení a stížnost proti postupu správního orgánu.
9. Soud žalobkyni vyzval usnesením ze dne 19. 3. 2020, č. j. 3 A 23/2020-71 k upřesnění žalobního typu, včetně navrhovaného žalobního petitu. V upřesnění žaloby ze dne 26. 3. 2020 žalobkyně setrvala na žalobním typu a upřesnila tvrzený nezákonný zásah tak, že žádá, aby soud určil, že žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobkyně
 - zahájením nového správního řízení o přijetí opatření podle vodního zákona na základě kontroly provedené u žalobkyně dne 14. 6. 2018, o níž byl vydán protokol č. j. ČIŽP/47/2018/6773 ze dne 25. 6. 2018, přestože původní řízení vedené v této věci pod sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026 nebylo pravomocně skončeno;
 - změnou spisové značky ve správním řízení vedeném na základě kontroly provedené u žalobkyně dne 14. 6. 2018, o níž byl vydán protokol č. j. ČIŽP/47/2018/6773 ze dne 25. 6. 2018 a nevyrozuměním o změně spisové značky žalobkyně;
 - nezohledněním právního zastoupení žalobkyně v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR02/1806026, přestože se jedná o stejné řízení, pro které byla udělena plná moc v řízení vedeném pod sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR01/1806026;
 - nedoručením příkazu žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. ČIŽP/47/2019/14449, sp. zn. ČIŽP/47/OOV/SR02/1806026 právnímu zástupci žalobkyně;
 - sdělením ze dne 6. 2. 2020, č. j. ČIŽP/47/2020/1698, jehož obsahem je sdělení, že odpor byl podán opožděně.
10. Žalobkyně tedy setrvala na žalobním typu a pouze upřesnila navrhovaný výrok. Zároveň sdělila, že se domáhá již pouze určení, že byl zásah nezákonný. Ve vyjádření ze dne 26. 3. 2020 uvedla rovněž, že co do ochrany před nezákonným zásahem na ni již netrvá, resp. ji bere zpět a byť z některých namítaných zásahů je možné dovodit následnou nečinnost správního orgánu, proti které je možné bránit se jiným způsobem, má žalobkyně za to, že je zásahová žaloba přípustná. K tomu dále závěrem uvedla, že v důsledku nesprávného posouzení okolností úřad nadále nekoná, ač by konat měl.
11. Soud se zabýval otázkou, zda lze žalobu věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že o žalobě věcně jednat nemůže a žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů:

12. Podle ust. § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
13. Podle ust. § 85 s. ř. s. *je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.*
14. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.*
15. Předně je nutno konstatovat, že žalobkyní zvolený žalobní typ je subsidiární povahy, a to jak k prostředkům ochrany v rámci předcházejícího správního řízení, tak ve vztahu k ostatním žalobním typům ve správním soudnictví. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že primát má žaloba proti rozhodnutí, přičemž žaloba na ochranu proti nečinnosti a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem jsou spíše pomocným prostředkem ochrany. Zásahová žaloba pak nastupuje až v situaci, kdy nelze uplatnit žalobu proti rozhodnutí ani žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 As 448/2018-31: „Subsidiarita vůči ostatním žalobním typům znamená, že zásahová žaloba je přípustná teprve tehdy, pokud nepřichází v úvahu podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) a ani podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a a násl. s. ř. s.). Je nepochybné, že ústřední roli v systému žalob podle soudního řádu správního hraje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., nečinnostní žaloba a zásahová žaloba hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne (viz body [17] a [18] odůvodnění usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 – 53, č. 3334/2016 Sb. NSS). Účastník řízení si tudíž nemůže zvolit, jaký žalobní typ by byl pro něj výhodnější a jaký nakonec využije (srov. např. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42, č. 720/2005 Sb. NSS).“
16. Usnesením ze dne 19. 3. 2020, č. j. 3 A 23/2020-71 vyzval soud žalobkyni k upřesnění žaloby a žalobního petitu, a to z hlediska volby správného žalobního typu. V usnesení žalobkyni poučil o možnosti a potřebnosti podat jiný žalobní typ ve věci, než je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, a to z důvodu, že žalobkyně podala odpor, a přesto ve správním řízení není pokračováno. Závěrem soud uvedl, že má-li být dosaženo pokračování správního řízení, je třeba adekvátně zvolit žalobní typ. Žalobkyně však přes tuto výzvu setrvala na žalobním typu a pouze upravila žalobní petit a trvá jen akademickém výroku, aby soud určil, že se jedná o nezákonný zásah žalovaného.
17. Soud na základě výše citované judikatury i ustanovení soudního řádu správního dospěl k závěru, že bylo na místě zvolit žalobní typ na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle ust. § 79 an. s. ř. s. Ze žaloby je totiž zřejmé, že žalobkyně se dovolává nesprávnosti postupu žalovaného, kdy byl včas podán odpor, čímž došlo ke zrušení druhého příkazu a v souladu s ust. § 150 odst. 3 správního řádu k pokračování v řízení, v jehož průběhu by měly být posouzeny námitky žalobkyně obsažené v odporu a následně by mělo být vydáno rozhodnutí ve věci, to vše za aktivní účasti žalobkyně v řízení. Žalobkyní popsany stav zapříčinil, že přestože žalobkyně podala odpor proti příkazu, nebylo jí umožněno se

k příkazu vyjádřit či se proti němu procesními prostředky bránit, a to z důvodu, že žalovaná odpor označila za opožděný a druhý příkaz za pravomocný. Žalobkyně tak měla již ve správním řízení zvolit prostředky sloužící k ochraně proti nečinnosti a domáhat se vydání rozhodnutí ve věci, když jí podaným odporem mělo dojít ke zrušení příkazu a pokračování v řízení. Otázka, zda měl být odpor posouzen jako včasný, a v souladu s ust. § 150 odst. 3 správního řádu mělo dojít ke zrušení příkazu, by byla v případném soudním řízení o nečinnostní žalobě řešena jako předběžná otázka, kterou by soud posuzoval před rozhodnutím ve věci samé.

18. V nyní posuzované věci žalobkyně spatřuje nezákonný zásah žalované v nedoručení druhého příkazu zástupci žalobkyně. Ve skutečnosti se však žalobkyně domáhá pokračování v původním řízení a následně vydání rozhodnutí, neboť podáním odporu mělo v souladu se zákonnou úpravou dojít ke zrušení druhého příkazu.
19. S ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem konstruována jako subsidiární prostředek ochrany, ji lze využít až tehdy, pokud žalobkyně nemůže pro ochranu svých veřejných subjektivních práv využít žalobu proti rozhodnutí správního orgánu či žalobu proti nečinnosti správního orgánu. Skrze zásahovou žalobu se může bránit ten, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Naopak žalobou na ochranu proti nečinnosti se může domáhat ochrany ten, který se domáhá pokračování v řízení, jež má vyústit ve vydání rozhodnutí ve věci. Zásahová žaloba má tedy své místo tam, kde zkrácení na právech vzešlo z úkonu správního orgánu (v podobě nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení), kdežto žaloba proti nečinnosti má své místo tam, kde orgán nekoná. Vadné doručování příkazu, které mělo vyvolat nezákonný stav (zde nemožnost podat včasný odpor proti příkazu), nelze odtrhovat od posouzení nečinnosti správního orgánu, spočívající v nepokračování v řízení po podání odporu žalobkyně, a označit jej za nezákonný zásah dle § 82 s. ř. s. Analogicky lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Ads 259/2016-22, v němž je uvedeno: „*Lze tedy shrnout, že městský soud postupoval v souladu s § 85 s. ř. s., když stěžovatelovu zásahovou žalobu odmítl, jelikož zásahová žaloba je subsidiární vůči žalobě proti správnímu rozhodnutí, jež v nynější věci představovala prostředek obrany, který se stěžovateli k ochraně jeho práv nabízel.*“
20. Soud uzavírá, že v daném případě žalobkyně mohla (a měla) napadnout postup orgánu, a z něj vzešlý stav, nečinnostní žalobou ve správním soudnictví. Žaloba proti nezákonnému zásahu, který dle žalobkyně vznikl v důsledku nedoručení příkazu zástupci žalobkyně, je proto nepřipustná. Soud tak rozhodl i přes námitku žalobkyně, že byt jsou zde prvky nečinnosti, je zásahová žaloba přípustná. S tímto se soud neztotožnil, neboť z okolností, včetně vyjádření žalobkyně ze dne 26. 3. 2020, vyplývá, že se žalobou domáhá, aby správní orgán konal. S ohledem na shora uvedené tak zásahová žaloba, jako subsidiární žalobní typ, přípustná není.
21. Pouze pro úplnost soud poznamenává, že ust. § 85 věta druhá s. ř. s. se vztahuje pouze na prostředky ochrany či nápravy ve správním řízení. Nejedná se zde o ustanovení, jež by výše zmiňovanou subsidiaritu zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí či nečinnosti správního orgánu vylučovalo. K tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Afs 58/2017-42: „*Podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že*

zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s.“

22. Soud shledává vhodným rovněž dodat, že úspěch v řízení o zásahové žalobě není nutnou podmínkou pro úspěšný postup podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). To ukazuje samotná důvodová zpráva k zákonu č. 303/2011 Sb., kterým byla do § 82 s. ř. s. zakotvena možnost domáhat se deklarování nezákonnosti již skončeného zásahu. Tato důvodová zpráva ve své zvláštní části uvádí k čl. I. bodům 40 až 44 novely následující: *„Z hlediska odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (např. podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)), bude mít navrhovaná změna především významný psychologický efekt pro poškozené účastníky. Podle zákona č. 82/1998 Sb., není pro uplatnění náhrady škody způsobené úředním postupem (pod který se zařazuje i nezákonný zásah), na rozdíl od nezákonného rozhodnutí, vyžadováno předchozí rozhodnutí o nesprávnosti úředního postupu, resp. deklarace nezákonnosti předmětného zásahu soudem. Poškozený tak zpravidla žádá o náhradu škody příslušný úřad bez jakýchkoli podkladů. Rozhodnutí správního soudu o nezákonnosti takového zásahu nepochybně přispěje ke zrychlení rozhodování příslušných úřadů o odškodnění a v konečném důsledku i ke zrychlení řízení o nároku na náhradu škody u civilních soudů, u kterých se poškozený může domáhat náhrady škody, neuspokojí-li příslušný úřad plně nárok poškozeného“.*
23. Přestože žalobkyně uvádí, že bere částečně žalobu zpět (trvá toliko na určení nezákonnosti zásahu), setrvala na zpočátku zvoleném žalobním typu. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části, tedy ze shora uvedených důvodů žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť je návrh žalobkyně podle tohoto zákona nepřipustný.
24. V závěru soud doplňuje, že dle sdělení žalované žalobkyně podala podnět k zahájení přezkumného řízení. Odmítnutím této žaloby jí není odepřena spravedlnost, neboť i žalobkyni je zřejmé, že má další právní prostředky, jak se proti postupu žalované bránit.
25. O vrácení soudního poplatku soud rozhodl pod výrokem II. podle § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, byl-li návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním. Ačkoliv žalobkyně na soudním poplatku zaplatila 3 000 Kč (za žalobu a návrh na vydání předběžného opatření), soud jí vrátí pouze částku 2 000 Kč za podání žaloby proti nezákonnému zásahu, neboť o předběžném opatření již bylo rozhodnuto usnesením ze dne 19. 3. 2020, č. j. 3 A 23/2020-70.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. května 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu